

Eliberat

Acum mulți ani, într-un orașel englezesc de provincie se putea observa seară de seară o mică societate de bărbați tineri la jocul de cărți.

Erau prieteni. Puțin mai înainte nimic n-ar fi fost mai străin de ei decât jocul de cărți, pentru că toți se declarau - ca fiind creștini. Unul dintre ei mergea regulat la adunări creștine și chiar ținea școala duminicală. Și ceilalți participau mai mult sau mai puțin la lucrarea școlii duminicale, iar unul cânta în corul unei comunități creștine. În fața cunoșcărilor lor voiau să treacă toți drept buni creștini și, de fapt, în ceea ce privea umblarea și atitudinea lor, nu li se putea reproșa nimic rău. Nimic nu i-ar fi putut împiedica, de exemplu, duminica, de la mersul la predică de sau de la micile lor îndatoriri asumate.

Cu totul subit venise peste ei plăcerea jocului. Când au vizitat odată unele cunoștințe de aceeași vârstă și au avut la ei ocazia să vadă cum acești tineri, de altfel sus-puși din punct de vedere moral, erau dedați jocului de cărți, dintr-odată li s-a trezit și lor pofta de joc. Toți patru au fost apucați de aceasta și în curând, această plăcere a câștigat o asemenea putere asupra lor, încât n-au mai găsit altă bucurie, decât să joace pe bani. Se întrebaseră, într-adevăr, de multe ori și chiar discutaseră întrebarea între ei, dacă se cade pentru tineri creștini, drept care se țineau totuși, să joace cărți și, înainte de toate, pe bani. Dar ajunseseră unanim de acord, că atâta timp cât nu există nicio înșelăciune, la jocul de cărți n-ar putea să fie nimic rău. Situația că ei puteau să aibă deplină încredere unii în alții în ceea ce privea corectitudinea și sinceritatea, a contribuit la a-i orbi și mai tare. Jocul a devenit pentru ei o patimă și s-a ajuns acolo, că seară de seară ei se întâlneau cu acest scop.

Forța motrice între ei era R., un bărbat tânăr, arătând palid, poate cel mai religios dintre ei. R. se lăuda mai mult decât ceilalți că el ar ști să joace cărți, fără să se simtă condamnat de conștiința sa. Dar sărmanul tânăr se înșela singur, pentru că în taină își făcuse adesea cele mai amare reproșuri pentru aceasta. Deja de mai mulți ani era în neliniște în privința mântuirii sufletului său. Deoarece avea o sănătate delicată, el avea uneori sentimentul că nu va trăi mult. Predicile duminicale le asculta mereu cu mare atenție, de asemenea, citea și studia toate scrierile religioase care îi cădeau în mână, dar pace, adevărata pace încă nu intrase în inima sa. Uneori chiar credea că avea pace cu Dumnezeu, că poseda iertarea păcatelor sale și de aceea nu mai trebuia să se teamă de moarte și de judecata care vine după aceea. Dar apoi putea să-l umple din nou marea spaimă când se gândea la moarte și la ce îl va aștepta după moarte. Într-o luni seara, spre ora unsprezece, pe când R. se despărțea de prietenii săi și pășea singur, prin străzile întunecate, pustii de oameni, ca să meargă la camera sa izolată, l-a năpădit teama de o moarte subită și de eternitate, cu o nouă forță înspăimântătoare. Și-a iuțit pașii, a gonit pe trepte în sus la locuința sa, s-a aruncat în genunchi, în fața patului său, așa cum era, și s-a rugat cu lacrimi fierbinți. A rămas mult timp în genunchi și a luat din nou cele mai bune hotărâri. Dacă Dumnezeu îl ținea în viață, nu va mai atinge niciodată vreo carte de joc.

În timpul întregii dimineți următoare, în lăuntrul său era stabilit: Nu mai joc. Dar seara, toate îndoielile fuseseră biruite și la ora stabilită, R. era la locul său obișnuit și amesteca mai zelos cărțile decât oricând. Dar înainte să bată miezul nopții, el a trăit același sentiment ca în seara dinainte. Căință, teamă de întâlnirea cu Dumnezeu sfânt, lacrimi, rugăciuni și intenții bune se înlocuiau unele pe altele într-o succesiune amară. Miercuri s-a reluat totul în același mod, la fel joi, vineri și sâmbătă. Săptămâna s-a încheiat cum începuse. Când a venit duminică dimineața, R. era punctual în biserică. El a petrecut ziua în exercitarea conștiințioasă a îndatoririlor asumate și seara a luat din nou hotărârea fermă să nu mai joace niciodată cărți.

Seara de luni se apropia și odată cu ea veneau vechile ispite. Ele au câștigat repede iarăși superioritatea și toată nenorocirea săptămânii trecute părea că va începe din nou. Părea că pentru R.

nu mai exista nicio scăpare din capcana pe care sigur satan i-o întinsese și i-a devenit limpede că trebuie să fie o putere îngrozitoare cea care îl ținea încătușat.

În timpul săptămânii trecute, un evanghelist ținuse prelegeri în orașel. Trebuia ca aceste adunări să aibă loc și în continuare. Un om bătrân și schilod, care îl cunoștea pe R. și observase în ce primejdie mare se afla, după multă insistență serioasă a reușit în cele din urmă să obțină de la el promisiunea să lase jocul de cărți pentru o seară și să meargă la adunare, ca să audă ce avea de spus predicatorul străin.

Era marți seara când R. s-a înduplecat să-și îndeplinească promisiunea și să meargă la propovăduirea Evangheliei. În seara aceasta s-a întors în locuința sa cu alte sentimente decât până atunci. Cuvântul auzit îi pătrunsese în inimă. Evanghelistul vorbise într-un mod convingător despre dragostea Dumnezeului-Mântuitor, care, „pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El.” [2 Corinteni 5.21] El a înfățișat sufletelor Persoana Mântuitorului Isus Hristos și le-a adus invitația Sa prietenoasă: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă”. [Matei 11.28] Cuvântul auzit îl prinsese pe R. în așa fel, încât ar fi fost în stare să-L urmeze încă în aceeași seară. El mersese la Isus. Și Mântuitorul milostiv îl primise și în loc de căință și spaimă, sădise în sufletul său pace.

În seara următoare, R. era tot în adunare și de fiecare dată, binecuvântarea primită era consolidată și sporită. Patima sa pentru joc era dusă complet și pot să adaug că nu s-a mai întors niciodată. Odată cu convertirea sa, micul club de joc a fost dizolvat.

Câteva zile mai târziu, R. participa la o adunare de după-amiază, care fusese fixată ca să se mulțumească lui Dumnezeu pentru ce dăruise El în săptămânile trecute. Era o zi rece, aspră. Pe drumul de întoarcere de la adunare, R. a avut o ușoară hemoptizie. Fusese abia de curând la doctor, care îi spusese, după o grijulie consultație, că viața sa atârna de un fir. Astăzi, această comunicare, ce părea că-și găsește confirmarea în hemoptizie, nu mai avea nimic înspăimântător pentru el. Conștiința sa și inima sa ajunseseră la odihnă prin credința în sângele lui Isus, care curăță de orice păcat, și odată cu acest fapt dispăruse orice urmă de teamă la gândul că va trebui să se întâlnească cu Dumnezeu. Dimpotrivă, el se bucura că poate merge la Isus, care murise pentru el. Nimic nu mai putea să lezeze fericirea sa proaspăt găsită. Cuvântul apostolului Pavel: „Toate sunt ale voastre ... fie lume, fie viață, fie *moarte*” [1 Corinteni 3.21,22], era în stare să-l confirme din experiență. Dar așteptările sale și ale doctorilor nu s-au împlinit. Domnul mai avea ceva de făcut pentru el. Sănătatea lui s-a îmbunătățit vizibil și el a mai trăit mulți ani spre onoarea Domnului.

Nu este Evanghelia cu adevărat *puterea lui Dumnezeu* spre mântuire pentru oricine crede? Ce altceva ar fi putut să-l ajute pe acest om? El era complet în puterea patimii sale și nici căința, nici cele mai bune intenții n-ar fi fost în stare să-l elibereze din ea, Dar

Cuvântul Crucii,
Înțeles prin credință,
I-a adus mântuirea chiar în acea clipă.